

ÇAĞLA AKINCI UYSAL
Ayrancı'da bir taş baskı hikâyesi:
Douprint

6

ÖZLEM ÖZMEN
Kızılay tabelası

8

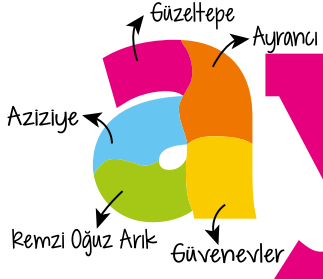
DİLEK METİN SERT
Evden okula taşınan bir hafıza:
Yavuz Yüçetürk
Okul Müzesi

12

ALİONA PALAZHCHEKNO
El değmeden, elle çalınan müzik aleti
Theremin sanatçısı
Ayrancı'daydı

14

Ayrancı

herkesin bir komşuya ihtiyacı var

gazetesesi

ISSN 2717-7319

AYLIK
AYRANCI SEMT GAZETESİ
MART 2026 SAYI:41
ÜCRETSİZDİR

Ankara'nın bir cumhuriyet şehrine dönüşme süreci 27 Aralık günü başlamıştır. Diğer bütün takvim günleri Ankara için tali tarihlerdir.

27 Aralık "Ankara Günü" olmalı

İHSAN SEDDAR KAYNAR

27 Aralık "Ankara Günü" olarak ilk defa 1932 yılında Halkevi merkezli olarak kutlanmaya başlamış, 1936'da "Ankara Koşusu" olarak başlayan maraton sonraki yıllarda "Atatürk Koşusu"na çevrilmiştir. Bugün şehrin milletvekillerinin, belediye başkanlarının gündemine bile girmeyen 27 Aralık "Ankara Günü" artık kültür, sanat ve sporun halkla buluştuğu protokolsuz bir bayram olarak yeniden kutlanmaya başlanmalıdır.

8

Çankaya Köşkü'nde Ayrancı'nın payı

RAMAZAN TOPOĞLU

Cumhuriyet'in kalbi Çankaya'da atmaya başlamadan önce, Aşağı Ayrancı'da yaşayan Ankara Müftüsü Börekçizade Rifat Efendi,

Bulgurcuzadeler'e ait bağ evinin Mustafa Kemal Paşa için satın alınması için gerekli parayı Ankara eşrafından toplayarak, yalnızca bir konutun değil, yeni ve modern Ankara güzergahının ve Cumhuriyet'in mekânsal yazgısının belirlenmesinde önemli rol üstlenmiştir.

2

DOĞA KISA

Dönüşümün gölgesinde Ayrancı:
Komüniteden rezidansa

4

İRMAK DALGIÇ BULUT

Ayrancı'nın fark yaratan lezzetleri
Topraktan bardağa Kuzgundokuz salebi

Ayrancı'nın nam salmış kahvecilerinden *Kuzgundokuz*'un salepi 2 bin metre yükseklikteki Akdağlar'da yetişip, Kahramanmaraş'ta taş değirmende öğütüldükten sonra tamamen doğal nefasetiyle müşterileriyle buluşuyor. Kuzgundokuz, Ayrancı sakinlerini de saleplerinden tatmaya davet ederken, onlar için evde yapabilecekleri hazır salep kitleri de hazırlamışlar.

16

Kent yönetimi konusunda kişilerin fikir beyan edebilmesi
KENT HAKKIDIR

Çankaya Köşkü'nde Ayrancı'nın payı

ESİNTİLER

RAMAZAN
TOPOĞLU

Cumhuriyet'in kalbi Çankaya'da atmaya başlamadan önce, Aşağı Ayrancı'da yaşayan Ankara Müftüsü Börekçizade Rifat Efendi, Bulgurcuzadeler'e ait bağ evinin Mustafa Kemal Paşa için satın alınması için gerekli parayı Ankara eşrafından toplayarak, yalnızca bir konutun değil, yeni ve modern Ankara güzergahının ve Cumhuriyet'in mekânsal yazgısının belirlenmesinde önemli rol üstlenmiştir.

Mustafa Kemal'in Ankara'ya gelişi ve mekân arayışı

Mustafa Kemal Paşa, 27 Aralık 1919 Cumartesi günü Ankara'ya gelişi, karşılayanlar arasında Ankara Müftüsü **Börekçizade Rifat Efendi** de bulunmaktadır. Ankara henüz bir başkent değil, yokluğun, belirsizliğin ama kararlılığın yönetim merkezidir. Mustafa Kemal ilk olarak Ziraat Mektebi'nde konaklar, burası aynı zamanda Millî Mücadele'nin yönetildiği tarihi mekanlardan biri olmuştur. Ardından Nisan 1920–Haziran 1921 arasında, bugünkü Atatürk Konutu ve Demiryolları Müzesi olan "**Direksiyon Binası**"nı hem konut hem karargâh olarak kullanır.

Bu geçici mekânlar, yeni bir devletin kalıcı bir ulusal simgeye büründürülecek bir yer gereksinimini ortaya çıkarmaktadır. Ankara'da artık Mustafa Kemal'in yalnızca barınacağı değil, ülkesini temsil edeceği uygun bir yer aranmaktadır.

Neden Çankaya?

O yıllarda Keçiören, Ankara Kalesi çevresi şehrin yerleşik, siyasi ve ticari çekim yerleri olan yaşam merkezleridir. Konaklar, köklü eşraf ve halk ilişkileri bu bölgelerde yoğunlaşmıştır, kurtuluş ve kuruluş mücadelesi buralardan verilmiştir. Çankaya havadar, panoramik bakış açısına sahiptir. Mustafa Kemal kurtuluş savaşını genellikle yüksek tepelerden yönetmiş, Ankara'nın yüksek Dikmen sırtlarında karşılanmış, seyrek yerleşimli bağ bahçe evleriyle Çankaya ve Ayrancı taraflarında at gezintileri yapmıştır. Çankaya'nın yamaçlı ve o günler için zor sayılan coğrafyası bir dezavantaj değil, bilinçli bir tercih olarak ortaya çıkmaktadır. Simgesel, denetlenebilir ve geleceği açık bir mekândır.

Mustafa Kemal Atatürk, görünmekten çok görmeyi, merkezde olmaktan çok merkezin yönünü belirlemeyi özümlediği için ve kentin güneye doğru geliştirilmesinin gerekliliğini de tasarlamasından dolayı Çankaya ideal bir mekândır.

Çankaya Köşkü'nün öyküsünde Ayrancı

1921 yılı. Kurtuluş Savaşı'nın en çetin günleri. Para yok, olanaklar sınırlı ve yetersiz. Mustafa Kemal Paşa'nın beğendiği **Bulgurcuzadeler**'e ait Çankaya'daki bağ evi satın alınmak istenir. Ancak Paşamızın halktan doğrudan yardım istemesi, O'nun ilkeleriyle uyuşmayacağını herkes bilmektedir.

İşte bu noktada sahneye Aşağı Ayrancı'da yaşayan Ankara Müftüsü, o dönemdeki söyleşiyle **Börekçizade Rifat Efendi** devreye

girer. Millî Mücadele'nin ilk günlerinden beri Mustafa Kemal'in yanında duran ve destekleyen bu aydın din âlimi, eşrafı bir araya getirir, gerekli paranın toplanmasına öncülük eder. Bağ evi Mayıs 1921'de satın alınır, Haziran ayında Mustafa Kemal Paşa buraya taşınır.

Bu taşınma, yalnızca bir adres değişikliği değildir, Mustafa Kemal'in 28 Ekim 1923 Pazar günü akşamı "**Yarın Cumhuriyeti ilan edeceğiz**" açıklamasını yaptığı tarihi yer olacaktır.

Zamanla bu mütevazı bağ evi Çankaya Köşkü'ne dönüşecek, Cumhuriyet'in siyasi ve simgesel merkezi olacaktır. Ulus'tan Çankaya'ya uzanan hat, Aşağı ve Yukarı Ayrancı'nın bağları, bahçeleri değer kazanacak, Ankara'nın ağırlık ve yönetim merkezi kuzeyden güneye doğru kayacaktır.

Ayrancı'dan yükselen bir vicdan; Mehmet Rifat Börekçi

Mehmet Rifat Börekçi, 1934 Soyadı Kanunu'na kadar **Börekçizade Mehmet Rifat Efendi** olarak anılır. Ailesi 1915'lerde Ayrancı'da bir bağ evi satın alır. Ankara Müftüsü olarak daha Mustafa Kemal Ankara'ya gelmeden Müdafaa-i Hukuk Cemiyeti'ni kurar ve başkanlığını üstlenir.

Börekçi Ailesinin "**kefen parası**" olarak biriktirdiği 1200 lira civarındaki parayı, Millî Mücadele'de Mustafa Kemal ve arkadaşları nezdinde devlete bağışlaması, Atatürk'e ve Cumhuriyete karşı çıkan, yobaz din insanlarındaki farkını ortaya çıkarır. Öncülüğünde toplanan kaynaklar 46 bin dolayında olduğu söylenir, ilk devlet bütçesinin kaynaklarını oluşturur.

Börekçizade Rifat Efendi, İstanbul'dan Şeyhülislam Dürrizade Abdullah'ın, Padişah

Biriktirdikleri paralarını millî mücadele için bağışlayan Rifat Börekçi ve eşi Samiye Hanım.

Vahdettin'in onayıyla "**Kuvayı Milliyecilerin katli vaciptir**" ihanet fetvasına karşı, Ankara'dan Anadolu Direniş fetvasının hazırlanmasında öncülük etmiştir. Millî Mücadele'ye destek vermenin bedeli ağırdır, padişah müftülük görevden alır, idamına karar verilir. Ama artık geçerli olan Ankara'nın sözüdür. Mustafa Kemal Paşa onu yeniden görevlendirir.

Cumhuriyet'in ilanından sonra **Mehmet Rifat Börekçi**, Türkiye Cumhuriyeti'nin ilk Diyanet İşleri Başkanı olur. 1924'ten 1941'deki vefatına kadar bu görevi sürdürür. Din ile Cumhuriyet arasında bir çatışma değil, ulusal bir bütünlük kurulabileceğini kanıtlar.

Bugün Aşağı Ayrancı'da yaşayanlar için **Mehmet Rifat Börekçi** yalnızca bir tarih kişisi değildir. O, bu semtin sessiz kurucularından biridir. Çankaya'nın kaderine dokunurken, Ayrancı'nın ruhuna da onurlu iz bırakmıştır.

Çankaya Köşkü'nün ve Çankaya'nın öyküsünde Aşağı Ayrancı'nın payı vardır. Ve bu pay, aydın bir din âlimi olan **Mehmet Rifat Börekçi**'nin cesareti, anlayışı ve vicdanından büyük destek olarak yazılmıştır.

Mustafa Kemal Atatürk bir gün Çankaya'da "**Efendiler, Rifat Efendi sadece bir din âlimi değildir. O, Ankara'nın bize kapılarını açtığı gün, cebindeki son kuruşunu bu milletin kurtuluşuna feda eden, kelle koltukta fetva veren gerçek bir devrimcidir. O benim hocamdır.**" Ayrıca **Mehmet Rifat Börekçi**'yi kiskananeler için "**Beyler, Rifat Efendi'yi yormayın. O, vatanın en karanlık gününde elinde kandille yolunuzu aydınlattı. Bugün güneş doğduysa, o kandilin yağı Rifat Efendi'nin yüreğindedir**" diye değerbilir sözler söylemiştir. Ne yazık ki o millî mücadelenin kahramanının değeri bugün tam olarak bilinmemektedir, bazı kesimlerce unutturulmaya çalışılmaktadır. Ayrancı Derneği O'nu unutturmamak için gereğini yapacaktır.

M. Rifat Börekçi'nin torunu Ahmet Börekçi 2025 Ayrancı Festivali'nde "Cumhuriyetten Bugüne Ayrancı Aileleri" söyleşisinde konuşma yaptı.(Foto:Melda Akalın)

AYIN DOSYASI Ankara'nın bir cumhuriyet şehrine dönüşme süreci 27 Aralık günü başlamıştır. Diğer bütün takvim günleri Ankara için tali tarihlerdir.

27 Aralık "Ankara Günü" olmalı

27 Aralık "Ankara Günü" olarak ilk defa 1932 yılında Halkevi merkezli olarak kutlanmaya başlamış, 1936'da "Ankara Koşusu" olarak başlayan maraton sonraki yıllarda "Atatürk Koşusu"na çevrilmiştir. Bugün şehrin milletvekillerinin, belediye başkanlarının gündemine bile girmeyen 27 Aralık "Ankara Günü" artık kültür, sanat ve sporun halkla buluştuğu protokolsuz bir bayram olarak yeniden kutlanmaya başlanmalıdır.

ENGÜRÜ ANKARA

**İHSAN
SEDDAR
KAYNAR**
@EnguruAnkara

Ankara'nın Osmanlı-Türkiye siyasi tarihine girişi 27 Aralık 1919'da Mustafa Kemal Paşa'nın gelişi ile olmuştur. Bugün Ankara'dan bahsediyorsak, 27 Aralık gününü ve Mustafa Kemal Paşa'yı anmadan olmaz.

Bu konuda Nutuk, en önemli kaynaktır. O dönemin aktörlerinin Nutuk'tan biraz daha fazlasını anlattığı, ancak Nutuk'taki akışa da sadık kaldığı hatıratlar bu süreci farklı gözlerle aktarmaktadır. Nutuk ve hatıratlar dışında, Devlet Arşivlerindeki belgeler ile hem Ankara'nın çevresinde gelişen olaylar hem de 1919 Eylül'ünde Sivas'ta başlayan sürecin tüm detayları görülebilir.

Cumhuriyet tarihimizin bazı önemli günleri, çeşitli şekillerde bayrama dönüşmüş ve resmi bir şekilde kutlanmaktadır. 13 Ekimde Ankara'nın başkent oluşu, 23 Nisan'da Büyük Millet Meclisi'nin açılışı, 29 Ekim'de Cumhuriyet'in ilanını bu şekilde anabiliriz. Oysa Ankara şehrinin, imparatorluktan cumhuriyet geçişte, bir cumhuriyet şehrine dönüşme süreci 27 Aralık günü başlamıştır. Diğer bütün takvim günleri Ankara için tali tarihlerdir. Ankara tarihinde 27 Aralık'ta ortaya çıkan irade, imparatorluğun payitahtı olan İstanbul işgal edilince Ankara'da açılan meclis, buradan yönetilen Milli Mücadele ve kazanılan savaş...

Ankara tarihi, yanlış olduğunu ispat da etseniz bir türlü tekrarlanmasını engelleyemediğiniz tevatürlerle ve birbirini

tekrar eden kurmaca hikayelerle dolu. Bütün bu hikayelerin yanında, 1919 yılının koşulları içinde Mustafa Kemal Paşa'nın Ankara'ya gelmesinin pratik nedenleri olduğunu görüyoruz. 1892 yılının son günü tarihi Berlin-Bağdat Hattı'nın güzergahında Eskişehir aktarmalı da olsa İstanbul'la kesintisiz ulaşım başlamış olması ve imparatorluğun son Ankara Valisinin Eylül ayı içinde tutuklanıp, İstanbul'a gönderilmiş olması gibi. Ayrıca şehre adını veren üzümleri ve bağları, şehre mizacını veren tiftik keçilerini; keçilerin üzerine kurulan dokumacılığı ve uluslararası ticareti de unutmamak gerekir.

Burada kutlamanın, içi boş bir kavram olduğunu söylemek gerekiyor. Özellikle sosyal medya hesaplarından, günün anlam ve önemine uygun bulunduğu düşünülen bir çift güzel söz paylaşımları için, bu uyarı yapıyorum. Kutlamaların içini doldururken, ne kutladığımızı ve onu neden kutladığımızı da bilmemiz gerekir. Ankara'da 27 Aralık gününü nasıl kutlayabiliriz? Bugün şehrin milletvekillerinin gündemine bile girmeyen, belediye başkanlarının bir ikisi dışında varlığından bile haberi olmadıkları 27 Aralık gününü nasıl kutlamak gerekir?

27 Aralık günü, "Ankara Günü" olarak ilk defa 1932 yılında Halkevi merkezli etkinliklere kutlanmaya başlamıştır. Gazete taramalarında, etkinliklerle ilgili görsel ve açıklayıcı bilgiler bulmak mümkündür. 1932 yılında 27 Aralık günü; Ankara'nın çeşitli yerlerinde sabah, öğle ve akşam ayrı ayrı törenler yapılmıştır. Resmi tatil ilan edilmiş ve dükkanlar da kapalı kalmıştır. Sokaklar bayraklarla donatılırken, resmi binalar ışıklandırılmıştır. Özellikle gündüz gerçekleşen kutlamalarda, büyük

bir kalabalık Ankara'da şehir merkezinde toplanmıştır. Kutlama heyeti, 27 Aralık 1919'un aslına uygun canlandırılabilmesi için Ankara'nın köy ve kazalarından halkın gelmesini sağlamıştır. 27 Aralık 1932 günü, **Ankara'nın köy ve nahiyelerinden gelen Ankaralılar ile birlikte halkın katıldığı, protokolün olmadığı bir bayram olarak tarihe geçmiştir.** Cumhuriyet bayramlarında olduğu gibi stadyum veya kapalı alanlarda değil, şehrin farklı noktalarında halkın katılımı ile kutlamalar yapılmıştır.

Sonraki yıllarda bu kutlamalara bir koşu eklenmiştir. Aslında geniş ölçekli kutlamaların yerini, bu spor faaliyetine bıraktığı görülmektedir. 1936 yılında "Ankara Koşusu" olarak başlamış, daha sonraki yıllarda adı "Atatürk Koşusu"na çevrilmiştir. Her yıl düzenli yapılan bu koşu, günümüze kadar bu adlandırma devam etmektedir. Ancak güzergahında ve gününde çeşitli değişiklikler yapılmaktadır.

27 Aralık "Ankara Günü", kültür, sanat ve sporun halkla buluştuğu protokolsuz bir bayram olarak yeniden kutlanmaya başlanmalıdır. Ankara için resmi tatil ilan edilmeli, ulaşım parasız olmalı ve yerelerde insanların kendi katılımları ile tasarladığı etkinliklerle içeriklendirilmelidir. Belediyelerin ya da mülki idarelerin büyük platformlarda, büyük paralar harcayarak yapacağı büyük konserler değil de, mahalle aralarında günün anlam ve önemine denk gelen, amatör ruhun kendini ifade edebileceği kürsüler bulacağı daha mütevazı işlerle kutlama yapılmalıdır. Bu günün en büyük kazanımı olan ve Ankara'ya çok yakışan "Atatürk Koşusu"nun günü ve güzergahı da aslına uygun hale getirilmelidir.

Dönüşümün gölgesinde Ayrancı: Komüniteden Rezidansa

DOĞADAN

DOĞA KISA
@dogakss

Kentsel dönüşüm sürecinde ortaya çıkan yapıların var olan komünite için açık bir tehdit oluşturduğunu düşünüyorum. Günün sonunda mahallede kimin yaşayacağına, kimin gideceğine; mahalleyle hiçbir bağı olmayan, oraya dair sosyal, kültürel ya da tarihsel bir bilgiye sahip olmayan inşaat firmaları karar veriyor.

Ayrancı'ya taşınalı neredeyse iki yıl oluyor. Bu süre zarfında yalnızca kendi hayatımdaki değişimlere değil, aynı zamanda mahallede var olan Ayrancı komünitesinin dönüşümüne de tanıklık ediyorum. Özellikle son zamanlarda mahallede yürürken her köşede “dönüşüm” adı altında yürütülen yık-yap politikalarına yenik düşmüş ya da düşmek üzere olan binalarla karşılaşıyorum. Bu durum benim için soyut bir kentsel süreç değil; doğrudan gündelik hayatın içinden, somut örneklerle gözlemlediğim bir gerçeklik. Bu mahallede yaşayan birkaç yakın arkadaşım var ve üç kişiden ikisinin bu bahar evlerinin yıkılacağı kesinleşmiş durumda. Evlerini boşaltmak ve yeni bir konut arayışına girmek zorundalar. Dolayısıyla “dönüşüm” denilen bu aracın, pratikte mahallede yaşayan insanları yerinden etme aracına dönüştürüldüğünü birebir, etrafımdaki insanlar üzerinden gözlemleyebiliyorum.

Beni en çok düşündüren mesele ise yıkılan bu evlerin yerine gelecek olan ve “rezidans” adı altında pazarlanan yapıların yarattığı tablo. Bu projelerin, insanlara daha iyi bir yaşam sunduğu iddiasıyla sunulan bir pazarlama tuzağı olduğunu düşünüyorum. Elbette bazı binaların teknik eksiklikleri, depreme dayanıklılık sorunları ya da yaşını doldurmuş olması nedeniyle yenilenme ihtiyacı doğabilir. Bu, inkâr edilemeyecek bir gerçek. Ancak ortaya çıkan konut ihtiyacının manipülasyona açık bir zeminde bırakılması, yık-yap politikalarının rant odaklı bakış açısını besleyen rezidans projelerinin çoğalmasına yol açıyor. İhtiyaç ile fırsatçılık arasındaki çizgi bilinçli olarak bulanıklaştırılıyor ve sonuçta mahallede, toplumsal dokudan kopuk, yatırım odaklı yapılar yükseliyor.

Ayrancı, kendi içinde bir komünite yaratmayı başarmış bir mahalle. Sokakta karşılaşılan yüzlerin tanıdık olduğu, komşuluk ilişkilerinin hâlâ bir anlam taşıdığı bir yer. Ancak bu mahallede inşa edilen rezidanslar, insanları yine kendi lüks

apartmanlarının içine kapatılarak izole bir yaşam biçimi üretme girişiminden başka bir şey gibi görünmüyor. Bu dönüşüm sürecinde ortaya çıkan yapıların, hâlihazırda var olan komünite için açık bir tehdit oluşturduğunu düşünüyorum. Üstelik bu süreç, yalnızca mahalleliyi yerinden etmekte kalmıyor; aynı zamanda esas olarak rant odaklı aktörlere kazanç sağlıyor. Günün sonunda mahallede kimin yaşayacağına, kimin gideceğine; mahalleyle hiçbir bağı olmayan, oraya dair sosyal, kültürel ya da tarihsel bir bilgiye sahip olmayan inşaat firmalarının belirlediği rakamlar karar veriyor. Bu rakamlar, belki de en sevdiğimiz arkadaşlarımızın artık komşumuz olamayacağı bir düzeni mümkün kılıyor.

Konut dokusundaki değişimin yarattığı fiziksel tutarsızlıktan ayrıca söz etmeye bile gerek yok; çünkü mahalleyi ziyaret eden herkes gözle görülür bir uyumsuzluğu fark edebiliyor. Bir yanda eski apartmanların oluşturduğu ölçülü ve insan ölçeğine yakın yapı düzeni, diğer yanda cam cephe, gösterişli, ışıklandırılmış rezidans blokları. Bu karşıtlık yalnızca estetik bir mesele değil; aynı zamanda mahalle deneyiminin dönüşümü anlamına geliyor. Yeni evde yaşamın adeta bir fetiş hâline geldiğini düşünüyorum. Sanki “yeni” olmak, tek başına daha iyi bir yaşamın garantisiniymiş gibi sunuluyor. Oysa mevcut konut stoğunu koruyarak, yerinde ve nitelikli tadilatlarla teknik sorunları çözmek daha rasyonel ve sürdürülebilir bir yaklaşım olabilir. Bu seçeneğin sistematik olarak geri plana itilmesi, dönüşümün gerçekten kimin yararına işlediği sorusunu daha da görünür kılıyor.

Tamamen camdan yapılmış bir balkonun sunduğu steril ve gösterişli yaşam deneyiminin, daha samimi ve sahici bir mekânsal deneyimden üstün olduğuna inanmıyorum. Rezidansları tercih eden kitlenin bakış açısında, “ev” kavramı ile “iş yeri” kavramı arasındaki çizginin bulanıklaştığını

düşünüyorum. Kişisel olarak, samimi bir Ankara apartmanında yaşamak yerine, iş yeri atmosferini andıran, anonim ve mesafeli bir rezidans ortamını tercih etmenin bilinçsizce yapılabilecek bir seçim olmadığını düşünüyorum. Bu tercihin arkasında belirli bir yaşam ideali, belirli bir statü arayışı ve belirli bir mekânsal temsil biçimi var.

Sonuç olarak Ayrancı, yalnızca mahalleliyi yerinden eden, yeni malzemelerle inşa edilmiş, şaşıaalı ışıklandırmalarla süslenmiş birkaç izole binadan ibaret olmamalı. “Dönüşüm” adı verilen araç, mevcut haliyle mahalleyi dönüştürmekten çok parçalayarak yeniden kurguluyor. Eğer bu süreç aynı mantıkla devam ederse, geriye yalnızca fiziksel olarak yenilenmiş ama sosyal olarak yoksullaşmış bir mahalle kalacak. Oysa Ayrancı'nın değeri, yalnızca binalarında değil; o binaların içinde ve arasında kurulan ilişkilerde, gündelik hayatın sıradan ama anlamlı pratiklerinde yatıyor. Bu nedenle dönüşümün, mahalleliyi yerinden eden ve izolasyonu teşvik eden bir araç olarak kullanılmaması gerektiğini düşünüyorum.

Bu nedenle mesele yalnızca fiziksel bir yenilenme meselesi değil; aynı zamanda mahalle hafızasının, komşuluk ilişkilerinin ve gündelik hayat pratiklerinin nasıl korunacağına dair politik bir tercihtir. Dönüşümün gerçekten kamusal bir fayda üretip üretmediği, ancak yerinde yaşayan insanların ihtiyaçları ve yaşam biçimleri merkeze alındığında anlaşılabilir. Aksi takdirde ortaya çıkan tablo, güvenlik, lüks ve “yeni”lik söylemleriyle paketlenmiş; fakat sosyal bağları zayıflatan, mahalleyi anonimleştiren ve onu yatırım nesnesine indirgeyen bir yapılaşmadan ibaret kalacaktır. Ayrancı'nın geleceği, yalnızca metrekare hesabıyla ya da satış fiyatlarıyla değil, burada kurulan ilişkilerin devam edip edemeyeceğiyle ölçülmelidir. Çünkü bir mahalleyi mahalle yapan şey, cephe kaplaması ya da ışıklandırma değil; o mekânı birlikte deneyimleyen insanların varlığıdır.

Güven Hastanesi'nde "Meme Kanseri Farkındalığı Semineri" düzenlendi

Meme Kanseri Farkındalığı Haftası nedeniyle Güven Hastanesi ile Ayrancım Derneği ve Ayrancı muhtarlarının birlikte düzenlediği "**Meme Kanseri Farkındalığı Semineri**" yapıldı. 20 Kasım 2025 Perşembe günü Güven Hastanesi 14 Mart Salonu'nda gerçekleşen seminerde; Güven Sağlık Grubu Tıbbi Direktörü Prof. Dr. Yeşim Çetinkaya, Prof. Dr. Hüsnü Hakan Mersin, Doç. Dr. Murat Bulut Özkan, Uzman Dr. Ayça Seyfettin, Prof. Dr. Nafiye Yılmaz Karakaş, Doç. Dr. Dilşen Çolak ve Uzman Dr. İlhami Ünal meme kanseri hakkında kapsamlı bilgiler verdiler, seminer sonunda soruları yanıtladılar. Kadınlar kadar erkeklerinde izlediği seminerde Mindfulness Eğitmeni Yeliz Ekici, **mindfulness** ve uygulamaları hakkında bilgi verdi ve katılımcılarla uygulamalar yaptı.

sağlık okur-yazarlığı **GÜVEN** Eğitim & Sağlık Vakfı

Meme Kanseri Farkındalığı Semineri

20 Kasım Perşembe 14.00 Güven Hastanesi 14 Mart Salonu

14:00 Hoş Geldiniz Konuşması
Prof. Dr. Yeşim Çetinkaya Şardon
Güven Sağlık Grubu Tıbbi Direktörü

14:10 Meme Sağlığında Multidisipliner Yaklaşımlar
Prof. Dr. Hüsnü Hakan Mersin
Güven Hastanesi Meme ve Endokrin Cerrahisi

14:25 Meme Kanseri Nedir?
Doç. Dr. Murat Bulut Özkan
Güven Hastanesi Meme ve Endokrin Cerrahisi

15:25 Meme Taramalarının Yaşı ve Ne Zaman Tarama Yapılmamalı?
Uzm. Dr. Ayça Seyfettin/Güven Hastanesi Radyoloji Uzmanı

16:40 Erken Yaşta Meme Kanseri ve Doğurganlık "Umud Hep Var"
Prof. Dr. Nafiye Yılmaz Karakaş
Güven Hastanesi Tıp Bebek Merkezi Sorumlu Hekimi

14:55 Meme Kanseri Tıbbi Tedavi Yöntemi
Doç. Dr. Dilşen Çolak/Güven Hastanesi Medikal Onkoloji

15:10 Konforlu Radyoterapi
Uzm. Dr. İlhami Ünal/Güven Hastanesi Radyasyon Onkolojisi

15:40 Mindfulness Eğitmeni Yeliz Ekici'den Mindfulness ve Pratiği

16:00 Kapanış

SEVİYE ARDIÇ ÇELİK GÜVENEYLER MUHTARI GÜLDANE TENG AZİZE MUHTARI NURİTEN İÇÇİ GÜZELTEPE MUHTARI ELİF DOĞAN AYRANCI MUHTARI

Ankara'nın yeni kültürel "hâl'i": Esat Hâl'de neler oluyor?

Ankara'nın sosyal hafızasında derin izler bırakan, 1980'li yılların o meşhur Küçükesat Semt Pazarı ve Çarşısı, işlevsiz ve bakımsız bırakıldığı yıllardan sonra bugünlerde bambaşka bir hikâyeye hazırlanıyor. Bir zamanlar bölge halkının en uğrak yeri olan bu yapı, Ankara Büyükşehir Belediyesi'nin (ABB) liderliğinde, Türkiye'deki "**kentsel demokrasi**" ve "**yerel kültür yönetimi**" alanlarında yeni bir sayfa açacak olan "**Esat Hâl**" projesine dönüşüyor.

Bu proje; alışlagelmiş belediyeçilik anlayışının ötesine geçerek mülkiyeti kamuda kalan, ancak yönetim haklarında sivil topluma ve kültür üreticilerine alan açan karma bir yapıyı, bir "**müşterekler**" modelini Ankara'nın kalbine yerleştiriyor.

Sanatın ve hafızanın buluşma noktası

Esat Hâl'in sunduğu bu yeni "**hâl**," çok katmanlı bir yaşam alanı vadediyor. Mekanın içinde yer alan ve ABB Kültür, Sanat ve Sosyal İşler Dairesi'nin oluşturduğu "**Ankara Kültür**" markası altında kurulan sanat galerisi, kapılarını 8 Mart Dünya Kadınlar Günü'nde açacak. **Rahmi M. Koç Müzesi** iş birliğiyle gerçekleştirilecek ve değerli sanatçı Nevide Gökaydın'ın eserlerini sanatseverlerle buluşturacak bu açılış sergisi, yaklaşık iki ay boyunca ziyarete açık kalacak. Kentin bu yeni sanat galerisi; açılış sergisi sonrasında ise yine kentte heyecan uyandıracak sürpriz programlarla yoluna devam edecek.

Gençler için çalışma alanları ve çok değerli bir kütüphane

Hâlin 14.250 m²'lik alanı, sadece alışveriş yapılan bir yapı sunmayacak; burası bizzat sanatsal üretimin, akademik araştırmaların

ve kültür alanıyla ilgili tecrübe aktarımlarının yapıldığı da bir merkez olacak. **Esat Hâl** içinde bu amaçlarla kurulan ve belediye birimlerine bağlı mekânlar yer alacak.

Ankara Kültür'e bağlı olarak kurulan sanat atölyesinde, özellikle üniversitelerin güzel sanatlar fakültelerine hazırlanan gençlere yönelik ücretsiz kurslar verilecek. ABB Gençlik ve Spor Hizmetleri Dairesi'ne bağlı olarak hizmet verecek ve **Prof. Dr. Ruşen Keleş**'in adını taşıyacak kütüphane, Sayın Keleş'in bağışladığı değerli koleksiyon sayesinde eşsiz bir araştırma alanı sunacak. Yine Gençlik ve Spor Hizmetleri Dairesi'nin açacağı Genç Akademi'ye gelen gençler; geniş çalışma alanlarını kullanabilecek. Hatta buraya gelen gençlerin **Esat Hâl** içindeki paydaşlarla iş birliğinde dahil olacakları; kültür yönetimi, etkinlik planlama ve proje yazımı gibi alanlarda gerçek tecrübeler kazanacakları özel programların hayata geçirilmesi de hedefleniyor.

Yerel üretim ve yerli markalar

Hâl içerisinde, Ankara'nın **UNESCO**

Esat Hâl

Öğrenen Şehirler Küresel Ağı'na girmesini sağlayan en önemli projelerden olan BELMEK kurslarında üretilen el emeği ürünlerin sergilendiği bir teşhir alanı da yer alacak. Ayrıca projenin bir kısmını, büyük çoğunluğu kadın girişimciler tarafından kurulan yerel gastronomi markaları oluşturacak. Bu sayede Esat Hâl, Ankara kökenli yeni markaların desteklediği bir kuluçka merkezi işlevi de görecek.

Yönetim Yaklaşımının Restorasyonu

Bu dönüşümün en dikkat çekici yanı; Esat Hâl'in yeni bir "**kültür yönetimi**" yaklaşımı sunması. Taşınmazların genellikle sadece gelir odaklı kiralandığı geleneksel yapının aksine; burada yerel yönetim, sivil toplum ve özel işletmeler aynı masada oturarak mekânın geleceğine ortak akılla karar veriyor. Klasik "**yöneten-yönetilen**" hiyerarşisi yerini, Türkiye'de örneği az bulunan bir ortak yönetim modeline bırakıyor.

"**Olmak İstedigin Hâl**" mottosuyla yola çıkan bu proje; aynı anda bir katında tiyatro provasının yapıldığı, diğer katında gençlerin ders çalıştığı, girişinde ise mahallelinin sosyalleştiği çok sesli bir kamusal deneyim sunacak. **Esat Hâl**; kentsel dönüşümü "**sosyolojik bir iyileşme**" olarak yeniden tanımlayan yaşayan bir ekosistem olarak tarihe geçmeye hazır!

ABB Kültür, Sanat ve Sosyal İşler Dairesi Başkanı Ayça Yusufoglu Köroğlu

Ayrancı'da bir taş baskı hikâyesi: Litografi Günleri III ve Dou Print Studio üzerine

SANAT SEMTTE

**ÇAĞLA
AKINCI
UYSAL**
@cagla_aknc

"Ayrancı'daki Dou Print Studio, Türkiye'de litografinin yeniden düşünülmesine öncülük ediyor. Açık atölyeler aracılığıyla mahalleyle temas ederek sanatı izlenen değil, paylaşılan bir deneyime dönüştürüyor."

Ayrancı, geçmişten bugüne Ankara'da sanatçıların üretim ve yaşam alanlarını iç içe kurabildikleri nadir semtlerden biri oldu; apartman dairelerinde başlayan atölyeler, bağımsız sergi mekânları ve kolektif üretim alanlarıyla zaman içinde kendine özgü bir kültürel ekosistem geliştirdi. Son yıllarda semtte artan sanat atölyeleri, baskı ve tasarım stüdyoları, küçük ölçekli üretim alanları ve inisiyatifler, Ayrancı'yı bir yerleşim alanı olmanın ötesine taşıyarak gündelik hayatla temas eden bir üretim bölgesi hâline getiriyor. Bu üretim ekosisteminin bugün en görünür ve etkili duraklarından biri ise, Türkiye'de özel ölçekte çalışan tek litografi atölyesi olan *Dou Print Studio*.

Türkiye'de Litografi Günleri III

Türkiye'de Litografi Günleri (*Litho Days*)'nin üçüncüsü, Ankara'nın gündelik yaşamla iç içe geçmiş tarihsel mekânlarından Anafartalar Çarşısı'nda gerçekleştirildi. İki yılda bir gerçekleştirilen bir etkinlik serisi olarak kurgulanan Litografi Günleri, litografinin mucidi Alois Senefelder'in doğumunun 250. yılı anısına düzenlenen ilk etkinlikten bu yana giderek güçlenen bir üretim ağına dönüşmüş durumda.

8 Kasım–28 Aralık 2025 tarihleri arasında "Ayrırma ve Birleştirme Noktası" başlığıyla düzenlenen Litografi Günleri III sergisinde yer alan tüm litografi üretimleri, Ankara'nın Ayrancı semtinde konumlanan ve Türkiye'de özel ölçekte çalışan tek litografi atölyesi olan Dou Print Studio'da üretildi. Sergide, farklı kuşaklardan ve disiplinlerden sanatçıları bir araya getiren çok katmanlı bir seçki sunuldu. Dou Print Studio'nun konuk sanatçı programı kapsamında üretilen litografilerde; Türkiye çağdaş sanat sahnesinden Levent Aygül, Emre Hüner, Merve Denizci, İlhan Sayın ve

Ece Bal'ın yanı sıra Fransa'dan Alexandra Duprez, İtalya'dan Fedele Maura Friede ve Polonya'dan Anna Trojanowska'nın çalışmaları yer aldı. "Ayrırma ve Birleştirme Noktası" başlıklı sergi, adımı tren vagonlarının eklenip ayrıldığı teknik bir terimden alıyor. Bu kavram, litografinin temel prensiplerine-yağ ve suyun ayrışmasına, taş ile kâğıdın pres anında birleşip sonra ayrılmasına-doğrudan işaret ediyor. Sergi, yüzey ve derinlik, orijinal ve kopya, biriciklik ve çoğaltılabilirlik gibi ikilikleri yeniden düşünmeye olanak tanırken; resim, yerleştirme, metin, ses, video ve koku gibi farklı öğeleri litografiyle birlikte ele almasıyla **dikkat çekiciydi**.

DOU PRINT STUDIO
Instagram: @dou.printstudio
Güvenevler Mahallesi,
Kuzgun Caddesi, 57/A,
Ayrancı, Ankara.

Atölyede kolektif üretim: Sanatçı ve usta baskıcı arasında

Dou Print Studio'nun üretim modelinin merkezinde yer alan konuk sanatçı programı kapsamında davet edilen sanatçılar, kısa süreli üretim ziyaretlerinden bir aya varan konaklamalı süreçlere kadar atölyede çalışarak litografiyi doğrudan deneyimliyor. Bu üretim sürecinin belirleyici unsurlarından biri, sanatçı ile usta baskıcı arasındaki iş birliği ve etkileşim. Bu nedenle Dou Print Studio'da ortaya çıkan işler, tekil bir sanatçı imzasından çok, bilgi aktarımına ve karşılıklı öğrenmeye dayalı kolektif bir üretim sürecinin ürünü olarak şekillenmesini sağlıyor. Bu süreçte sanatçılara, atölyenin teknik ve üretim bilgisini taşıyan usta baskıcı *Doğu Gündoğdu* eşlik ederken, *Naz Önen* atölyenin proje koordinatörlüğünü üstleniyor. **2020 yılından** bu yana atölyede üretilen litografilerin bir bölümü ise bu günlerde, **Litho Wall kapsamında Erimtan Arkeoloji ve Sanat Müzesi'nde sergilenerek, atölyede üretilen işlerin müze mekânında farklı bir okuma düzlemine taşınmasına olanak tanıyor**. Böylece litografi, hem mahalle ölçeğinde hem de kurumsal sergi bağlamında dolaşıma girmiş oluyor. Müze Cafe alanında, her üç ayda bir yenilenecek olan Litho Wall'da yer alan çalışmalar aynı zamanda satışa da sunuluyor.

Litografinin zanaatla kurduğu Bağ

Litografi, 18. yüzyılın sonlarında geliştirilen ve yağ ile suyun birbirini itmesine dayanan özgün bir baskı tekniği. Sanatçının doğrudan kireç taşı üzerine çizim yapmasıyla başlayan bu

Emre Hüner, Yoğun Vektör, 8 renk

süreç, taşın kimyasal olarak hazırlanması ve pres altında kâğıda aktarılmasıyla tamamlanıyor. Çoğaltılabilir yapısına rağmen, her baskının tek tek el emeğiyle üretilmesi, litografiyi hem zanaate hem de çağdaş sanata eşit mesafede konumlandırıyor. Tarihsel olarak haritalardan afişlere, belgelerden sanat eserlerine uzanan geniş bir kullanım alanına sahip olan bu teknik, bugün Dou Print Studio gibi bağımsız atölyeler aracılığıyla yeniden güncel bir üretim ve düşünme alanı olarak ele alınıyor. Litografinin bu denli sınırlı sayıda atölyede uygulanabilmesinin temel nedeni, tekniğin yüksek maliyetli altyapı gerektirmesi ve uzun bir teknik deneyim sürecine dayanması. Kireç taşlarının temini, ağır presler, kimyasal süreçler ve ustalık gerektiren baskı aşamaları, litografiyi bireysel sanatçı atölyeleri için neredeyse erişilemez kılıyor. Türkiye’de bu koşulları bağımsız ve sürdürülebilir bir modelle bir araya getiren nadir örneklerden biri, hatta özel ölçekte çalışan tek atölye, Ayrancı’da konumlanan Dou Print Studio. Teknik altyapı ve uzun soluklu üretim gerektiren bu atölyenin Ayrancı’da konumlanması, rastlantısal bir tercih olmaktan çok, semtin kültür-sanat belleğiyle kurduğu sürekliliğin bir parçası olarak okunabilir.

Mahalle ile temas eden bir sanat alanı

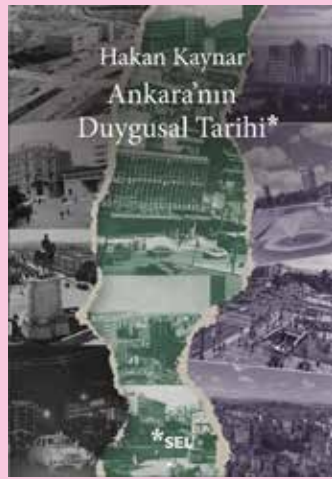
Dou Print Studio’nun Ayrancı’da konumlanması, mahallenin geçmişten bugüne şekillenen kültür sanat ortamına çağdaş ve özgün bir katkı sunuyor. Açık atölye etkinlikleriyle zaman zaman izleyiciye ve mahalleliye kapılarını açan stüdyo, bu karşılaşmalar sayesinde sanat üretimini yalnızca izlenen ya da uzaktan takip edilen bir faaliyet olmaktan çıkarıp, mahalleyle doğrudan temas eden bir sürece dönüştürüyor. Bu çerçevede Dou Print Studio’nun hikâyesi, Ayrancı’nın üretmeye devam eden kültürel hafızasını bugün de görünür kılıyor.

Ankara’ya yeni gelenler, kenti keşfetmek isteyenler ya da etkinlik sezonuna nereden başlanır diye düşünenler için... Edebiyat Meraklısı’nın hazırladığı “**Gözden Kaçmasın Dediğimiz Ankara Kitapları**” listesi, şehrin kültür nabzını tutan kitapları ve yazarları bir araya getiriyor.

Edebiyat Meraklısı’ndan Ankara’ya dair bir seçki:

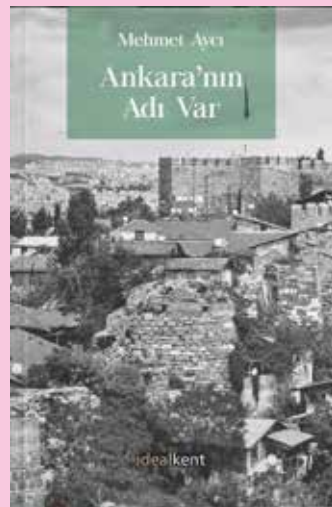
Kentle Tanışma Rehberi

ANKARA’NIN DUYGUSAL TARİHİ
HAKAN KAYNAR
Bir kenti, onun tarihini yalnızca binalar, yollar, meydanlar, hakkında çıkan haberler üzerinden mi okuruz? Yoksa duygular da bu tarihin parçası mıdır?

MİMARLAR ve APARTMANLARI
UMUT ŞUMNU
Ankara’da 1930-1980 yılları arasında inşa edilen ve ana-akım mimarlık tarih yazımı içerisinde kendine yer bulamayan ‘sivil’ konut yapılarından örnekler.

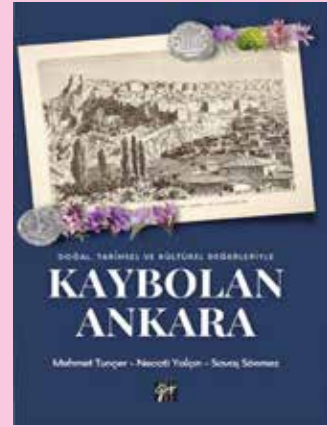
ANKARA’NIN ADI VAR
MEHMET AYCI
Mehmet Ayıcı, 30 yılı aşan “Ankaralı” kimliğiyle kente göz hizasından bakıyor. Alışılmış kent kitaplarından farklı olarak, gündelik hayattan kültürel ve sosyal değişimin izlerini sürüyor.

SABAHATTİN ALİ’NİN ANKARA’DAKİ İZLERİ
TOLGA AYDOĞAN
Kitap, yazarın hayatında önemli bir yer tutan bu kentte yaşadığı evleri, çalıştığı yerleri, ailesiyle ve arkadaşlarıyla gittiği mekânları, gezdiği sokakları; kısaca Sabahattin Ali’nin Ankarası’nı anlatıyor.

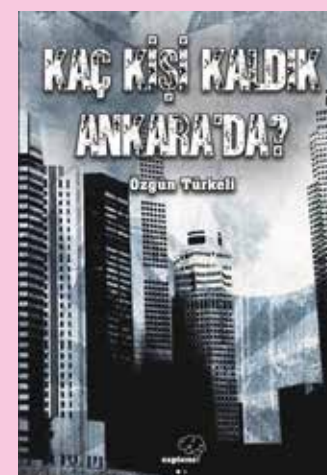
ANKARA DİYE İNSANLAR VARDIR
BİGE GÜVEN KIZILAY
Bir şehri sorun insanlara, aklınıza ilk gelen nedir diye... Kimisi önce yemeklerini, kalesini, gölünü, iklimini söyler. Oysa Ankara bir “histir”. İlk değer yargıları ve insanlar gelir aklınıza.

KAYBOLAN ANKARA
**MEHMET TUNÇER
NECATİ YALÇIN
SAVAŞ SÖNMEZ**
Ankara’nın binlerce yıllık geçmişindeki Galat-Frig-Hitit-Roma uygarlıklarının son 25 yılda sistemli olarak silinen izlerini kayda geçen bir derleme.

BAŞKA KENT ANKARA
FERİDUN BÜYÜKYILDIZ
Başka Kent Ankara’nın anılarında dolaşırken, petrol bulunan Ankara Garı inşaatından, Kale’nin gizli geçitlerine Dikmen’de kayak yapan Ankaralılardan, Ulus Tenis Turnuvaları’nın yapıldığı yıllara uzanacaksınız.

KAÇ KİŞİ KALDIK ANKARA’DA?
ÖZGÜN TÜRKELİ
Kaç Kişi Kaldık Ankara’da? sorusu, başkent kültüründen bir demet çiçeği, güzellikten anlayanlara sunuyor.

Ankara'nın dijital kimlik manifestosu ve başkaldıran neşeli kolektif eylem: Kızılay tabelası

GÖLGELER

**ÖZLEM
ÖZMEN**
@OzlemOzmenn

Yolları, dereleri, battı çıktıkları, saatleri ve heykellerinden başka gündemimiz 'tabela' oldu şimdi. Kennedy Caddesindeki Kızılay tabelası eylemini kriz diye nitelendiren de var, gülümseyerek Ankara nostaljisi yapan da.

Ankara... Kimi zaman fiskeyle akla geldi kimi zaman dinazorla... Özgün Cumhuriyet yapılarıyla da daimi gündemdi, Atatürk Orman Çiftliği ve Saray ile de... Yolları, dereleri, battı çıktıkları, saatleri ve heykellerinden sonra uzunca süre Ankara'nın gündemi 'tabela' idi. Kriz diye nitelendiren de var, tabelayı yerinden söküp eve götürülen yurttaşın özüne gülümseyerek Ankara nostaljisi yapan da... Ankara'yı sadece insandan ibaret görmeyen bir kent adaleti savunucusu olarak, araştırmalarıyla olduğu kadar düzenlediği turlarla da kenti yürüyerek öğrenen ve öğreten, anlatan, anlatan, dinleyen ve dillendiren, mikro tarih hikayelerini bizlerle buluşturan akademisyen **Funda Şenol** ve araştırmalarının yanı sıra Ankara başta olmak üzere kentlerin mekan olarak seçtiği filmlerin izini süren, duygu haritalarıyla katılımcıları dahil ederek yeniden görme ve düşünme pratiğini de rotalarla sürdüren **"O'film.Route"** oluşumunun kurucularından **Dr. Ali Gençoğlu**... Funda ve Ali hocaların özgün değerlendirmelerini; düşündürürken gülümseten, neşeli eylem pratiğine denk düşen bir kent söyleşisine çevirdik. İşte bu bizim dijital hikayemiz. Öyle derin öyle benzersiz...

Funda Şenol hocama sorduk: Bir akademisyen ve "yürüğezer" gözüyle baktığımızda kent Ankara'da tabela krizi kent aidiyeti bağlamında nasıl yorumlanabilir?

Ben buna **'kriz'** demezdim. Masum bir tabela çalma, eve asma macerasından Ankaralı gençlerin kimlik beyanı, küçük çaplı da olsa politik manifestosuna dönüştü. Tabelanın bulunduğu bölge 'otoritenin kaçak yaptığı' bir lokasyon. Yasaklardan, ayıp ve günahlardan kaçabildiğimiz bir çatlak gibi. Belki biraz Çankaya Belediyesi'nin devasa kültür merkezine yakınlığının bu lokasyonu bir grup genç için korunaklı bölgeye dönüştürmesinin de etkisi var.

"Otoritenin Kaçak Yaptığı Yer"de; şehri yakalama, aidiyet gösterme, kimlik beyanı ve meydan okuma

Çeşitli harflerle tanımlanan kuşağın elinden kaçan şehri yakalama, aidiyetini gösterme yolu sanırım bu eylem. Aynı zamanda eğlenceli ve meydan okuyucu da bir eylem. Behzat Ç.'den sonra 'Angaralılık', küçümsenen bir kimlik olmaktan çıkıp kınlanların, kaybedenlerin mağrur sembolüne dönüştü. Burada ister istemez, sistem sorunu olagelen bir Ankara-İstanbul kıyaslaması var. **"Ankara'da görececek/yapacak ne var?"** şeklindeki küçümseyici soruya bir yanıt gibi de aynı zamanda. Bir meydan okuma, bir kimlik beyanı, gri ve karamsar şehrin neşeli yüzü oldu bu eylem.

Funda Şenol

Eylem, şenlik, kurtarılmış bölge hafızası

Ama şunu da hatırlatmak isterim, Kızılay yakın tarihte hep bu tür eylemlerin mekanı olmuştur. Demokrat Parti'nin sonunu getiren eylemlerden biri olan 555K, Kızılay AVM'nin inşasına giden süreçteki merkez/temsil tartışmaları, Gezi eylemlerinde Güvenpark'ta yaşananlar vb. sebebiyle. Gençler bilmeyecektir tabii ama eski Türkiye'de her türlü toplanma, eylem, şenlik Kızılay Meydanı'nda yapılırdı. En son İmamoğlu'nun tutuklanmasını protesto eylemleri, yine CHP'nin Kızılay binasının önünde, sıkış tepiş yapılabilirdi. Bu da bir şeydir. Fakat bu son eylemde Tunalı'daki Kızılay'dan bahsedebiliriz. Şehrin merkezi Ankaralılık kimliğini temsil ederdi. Kızılay AKP iktidarından sonra artık Ankara'nın dönüştüğü hali temsil ettiği için, kurtarılmış bölge Tunalı Hilmi ve Kavaklıdere'de yeni bir merkez oluşuyor çoktandır. Bu eylem de bunun bir uzantısı gibi görünüyor bana.

"Yerinden edilme" ve tekrar "yerine geri getirilme" "sökülme" ve "takılma" ile gündem olan Kızılay tabelası; kent mekanları ve durakları açısından kent hafızasında ne anlam ifade ediyor?

"Tabela" veya "şehir mobilyası" dediğimiz banklar, heykeller, anonim çeşmeler, masalar vb.'nin kaçırılması (*çalınması demek istemiyorum, sonuçta bunlar ortak kullanıma açık, kamu malı*) pratiği hep vardı. Yaşı tutanlar hatırlayacaktır, Murat Karayalçın döneminde yapılmış ve şehrin muhtelif parklarına, yol kenarlarına yerleştirilmiş zarif Ankara geçisi heykelleri kaçırılırdı bir dönem. Melih Gökçek döneminin **"kitch"** kentsel düzenlemelerine yapılan sistematik ve sempatik saldırılar vardı. Üzerini boyamak, sloganlar yazmak, resimler çizmek gibi. Bu tür eylemler yeni değil ama uzun zamandır ilk kez bu kadar cesurca ve göstere göstere yapılıyor.

Gençlerin çoğunlukta olduğu bir kitle tarafından önünde poz verilerek viral hale gelen bu akımı, tabela "eylemi" ve "mekansallık" ilişkisi açısından nasıl yorumlarsınız?

Eylem –ısrarla eylem diyorum buna– benim

çok hoşuma gitti. Ümit ve neşe verdi. Ben oldum olası yerle bir olmanın, yani yerin bir parçası olmanın önemine ve değerine inanırım. Kendim de her gittiğim yerde, Ankara'da da tabii, benzer fotoğraflar çektiyorum, çekiyorum eskiden beri. Bedenin şehrin açık alanlarına, kuytularına dahil olması, esnemesi, kasılması, kapanması, açılması, sığınması ve hatta mekanla zıtlaşması, onu itmesi çok önemli. Mekan bir organizma çünkü değişiyor, değiştiriyor. Yürürken şehrin bize fısıldadıklarının, bizi çağırdığı pozisyonun, bizimle kurduğu dostane veya hasmane ilişkinin farkına varmak, onunla müzakereye girmek kimliğimizin farkına varmak anlamına gelir. Ayrıca yaşadığımız yerin nasıl bir yer olduğunu, özgünlüğünü koruması, orasının çok kimlikliliğin mekanı haline gelmesi için neler yapabileceğimizi de bu yolla öğreniriz. Bence bu da bir öğrenme süreci olabilir. Bu eylemin politik ve meydan okuyucu niteliği hemen fark edildi ki oraya bir polis devriye aracı yerleştirildi. Bunu sadece tabelanın sürekli sökülüp götürülmesi ve yenisinin yerleştirilmesi endişesiyle yaptıklarını sanmıyorum. Bence

belediye tabelaya olan ilgiyi keyifle izliyor. Zaten oraya polisi sevk eden Bakanlık.

Bir yön gösterme aracı olan Kızılay tabelasının, işlevsel bir nesne olmaktan çıkıp sosyal medya aracılığıyla şekleştiren bir göstergeye, binlerce kişinin poz verdiği modern bir dergaha dönüştüğünü söyleyebilir miyiz?

Günlük rutinimiz içinde yaptığımız her şeyi zaten sosyal medyada paylaşıyoruz. Bundan çoğumuz azade değiliz. Ben de sosyal medya hesabımı aktif kullanıyorum. Henüz o lokasyona gidip fotoğraf çekme imkanım olmadı ama can atıyorum. Çektirsem de paylaşırım.

Kamusal alanın aktif kullanımı suç değil kolektif eylem

Burada hatırdaki tutulması gereken bir şey var. Oraya bizzat gidiyor bu insanlar. O fiziksel mekanda bir performans sergiliyorlar. Tasarlayarak, yaratıcılıklarını kullanarak fotografik bir görüntü veriyorlar. Bu hem “*performans ve sokak sanatı*” bağlamında değerlendirilmeli, hem de politik bağlamı ihmal edilmemeli. “*Kamu malına zarar vermek*” olarak nitelendirilip tahkikata uğrayabilecekleri ihtimalini ya akıllarına getirmiyor ya da umursamıyorlar. “*Kolektif eylemlilik*” böyle bir şey. Yüzlerce kişi, kamusal alanın aktif kullanımı sayılabilecekken “*suç sayılan*” aynı eylemi gerçekleştirirse o suç olmaktan çıkabiliyor.

“Angara Bebelerinin” kişisel ve kolektif bellek kaydı: Sosyal Medya

Bir yandan da zamanın ruhu gereği, oraya gidip herkesten farklı bir poz verebilmek, daha gösterişli bir kare ortaya çıkarmak gençlik heyecanına ve sosyal medyada daha fazla ilgi çekmenin, şöhretini arttırmanın verdiği motivasyona da bağlanabilir. Moda olan bir şeyi yapmak aynı zamanda. Tabelayla çekirilen fotoğraflar ve videolara bakınca, buraya rağbet gösterenler arasında başka ve uzak semtlerden gelen gençler de olduğunu gördüm. Bir tür turistik gezi gibi de olmuş sanki. Hem de tarihin o döneminde, o olayın olduğu mahalde bulunmuş olmak hali. Bu yabana atılacak bir şey değil. Sosyal medya hesapları aracılığıyla da arşivlenmiş, “*kişisel ve kolektif belleğe*” kaydedilmiş oluyor. Benzer ve nispet niteliğinde eylemleri başka semtlerden ve hatta şehirlerden bekliyorum. Belki “*Kızılay ve Tunali bebelerine*” inat “*Keçiören, Sincan, Karapürçek bebeleri*” de bu tür içerikler üretirler.

Bir başka isim, Ayrancı Festivalimizde “Sinema Gözüyle Ankara” konulu sunumuyla Ankara’yi yeniden düşünme, görme fırsatı sağlayan, “O’film. Route”un kurucularından Dr. Ali Gençoğlu, viral hale gelen bu eylemi, popüler kültür, virallik ve sosyal medya bağlamında değerlendirdi.

Kızılay tabelasının viral hikayesi ve dijital çağın Ankaralılığı

Tam konumu da verelim Ankaralılığımız pekişsin. Ankara’nın eğlence hayatının önemli noktalarından Bestekar Sokak’la Kennedy Caddesi’nin kesişimindeki yön tabelalarının en altında bulunan Kızılay tabelası... Binlerce kez yanından geçtiğimiz bu tabela Ankara kışının hemen öncesinde, Tunali ve çevresinde şekillenen

Dr. Ali Gençoğlu

kültürün yeni özel günlerinden birine dönüşen Halloween ile eş zamanlı biçimde yeni bir anlama büründü. Heykel de değildi anıt da değildi, otoritenin taktığı bir hali de yoktu ama başına gelenler onu bir şehir hikayesine, gençlerin elinde birkaç günde dijital bir efsaneye dönüştürdü. Gençlerin kendine has aksiyonlarıyla önünde poz verdiği, “*buradayım*” demenin yeni yolu haline gelen, sonra da çalınıp gündem olan bir tabeladan söz ediyoruz. Tabelanın etrafındaki gençler ise bir bakıma Ankaralılığın dijital çağdaki yüzlerini oluşturuyorlar.

Yeni kamusal alan deneyimleri: Dijital sahne, dijital totem, dijital performans

Kamusal alanın artık fizikselden ziyade görselliğin başrolde olduğu dijital bir sahne haline geldiği herkesin malumu. Kızılay tabelasıyla yaşanan aşkın hem birbirine benzer hem de birbirlerinden farklı şekillerde birçok paylaşım ile yeniden üretilmesi durumu tam da popüler kültür nedir sorusunun yanıtı niteliğinde. Bununla birlikte olay, Jenkins’in popüler kültürün dijital çağdaki haliyle ilgili “*katılımcı kültür*” dediği şeyin de bir örneğini ortaya koyuyor. Birbirine benzer binlerce içerik patlaması, viral dediğimiz bir şey var ortada. Bir yandan özgün bir üretimden ziyade yansımaların paylaşılması söz konusuken aynı zamanda gençler o tabelayı yeniden anlamlandırıyor, kendilerine ait kılıyor, kendi meşreplerince esprileştiriyorlar. Tabela böylece giderek bir “*dijital totem*”e dönüşüyor. Bu bir taraftan kanlı canlı, gerçek bir kent deneyimiyken bunun yanında aslında dijital çağın kent deneyimi. Yalnızca kentte görünür olmak değil, platformda görünür olmak söz konusu. Kızılay tabelası da haliyle birdenbire Ankara’nın görünürlük sahnesi, performans alanına dönüşmüş oluyor.

Kolektif şakanın yasını tutan gençliğin duygu paylaşım hikayesi

Herkesin gözünü Ankara’ya çeviren tabela hikayesinin bu kadar yaygınlaşması, kenti görünür kılması hakkında neler söylenebilir?

Virallik açısından baktığımızda burada esasında söz konusu olan duyguların paylaşımı. Zira gençlerin sıraya girerek tabelayla haşır neşir pozlar vermesi ve bunları paylaşması Ankara’ya ve Ankara’da genç olmaya dair bir duygunun da hem paylaşılması hem de her defasında üretilmesi demek. Tabelanın “*çalındığı*” günkü paylaşımlara bakın bunu anlarsınız. Birbirlerine yanıt veren ve yer yer “*diss*” atan gençler için “*tabelanın yokluğu*” bu kolektif şakanın yasının tutulması halini almış gibi. Çünkü tabelanın anlamı da aslında kolektif bir şekilde üretilmişti. Virallik tam da buralarda belirgin oluyor işte; katılıma açık, alaycı ve kopyalanabilir olma haliyle. Tarihimize “*Tunali’daki Kızılay Tabelası Vakası*” olarak geçen olay tam

da popüler kültürün dijital çağdaki ortaya çıkma hallerinden biri olan viralliliğin bir deney laboratuvarı böylece. Bir “*Atatürk’ün Dikmen sirtlarından Ankara’ya girişi sırasında Seğmen Alayı’nın karşılaması*” olayı kadar heyecan verici olmasa da bu birkaç günü hayattayken takip edebildiğim için kendimi şanslı hissediyorum.

Viralliliğin deney laboratuvarı

Dijital döneme ait bir popüler kültür laboratuvarı demişken tabii ki mekansal bir sınır ortaya koymuş oluyoruz. Tüm bu olan bitenin Ankaralı bir renge sahip olduğunu da söylemiş oluyoruz. Olay, Ankara’nın büyük öteki İstanbul’un ihtişamı karşısında gündelik absürtlüklerden beslenen samimi ve alaycı mizahından bir parça aynı zamanda. Fotoğraf çekiren birinin de dediği gibi: “*Bizim eğlenecek kadar sıradan bir nesnemiz var ve o da bize yeter.*” **Ankara’nın görünmezliğine ve “Büyük Öteki”ne başkaldırı**

Kızılay tabelasının artık bir hikaye anlatıcısına ve onunla çekilen her fotoğrafın hikayenin başka bir versiyonuna dönüştüğünü gözleyebiliriz. Bu; kente dair sahiplenmeyle birlikte zaman zaman yukarıda bahsettiğim Büyük öteki’nin karşısında zaman zaman görünmez kılınma durumuna karşı da başkaldırı inceden. Ankara’nın dijital kimlik manifestosu... Bunun önünde fotoğrafın yok mu? Bizden değilsin...

Modern toplumun yeni ritüelleri ve geleceğin dijital kazaları

Kızılay tabelası olayı bize modern toplumun nasıl yeni ritüeller icat ettiğini de göstermiş oldu. Dijital ritüeller çağında yaşanan bir örnekle bizi baş başa bıraktı. Önünde fotoğraf çekirmek, hele ki devletin merkezi olan Ankara’da, anıtların, binaların tekelindeydi. Mümkün müydü ki bir ufak Kızılay tabelası bu devasa otoriteyle boy ölçüşsün. Ancak görünen o ki bu mücadeledeki güç dengesizliğini dijital çağda yeniden düşünmek gerekecek. Tabelalar, neon ışıklar, duvar yazıları, vs. Ve bu mücadele bize dijital hafızayla ilgili izler bırakacak. Bakalım yirmi sene sonra hangisi her gün karşımızda olacak, hangisi için kazma kürekle dijital kazılara girişeceğiz.

İşte bu bizim dijital hikayemiz: Dijital jestlerle kurulan Ankaralılık

Sonuç olarak bir tabeladan çıkan bir kent hikayesi, dijital dönemde beliren bir popüler kültür vakası bizlere bir kez daha şöyle bir şey hatırlattı: Gençlerin “*Ankaralılık*” durumları dijital çağda, bu kenti en fazla tanımlayan şeylerden olan mimarisıyla, anıtlarıyla, planlamasıyla, düzenli bir kent oluşuyla, nedenini anlayamadığım ama her gelenin isim olarak fenomenleştiği belediye başkanlarıyla değil de hızlı hızlı birkaç bardak happy hour içkisi sonrası, son metro saatine kadar geçen süreyi sokakta geçirdikten sonra eve gitmeden Kızılay tabelasıyla fotoğraf vererek üretilen. Aslında dijital jestlerle kurulan bir Ankaralılık bu her şeyden önce. Tabela gitse de baki kalan onun etrafında ördüğümüz ortak dijital hikayemiz. Orada yarattığımız, dijital taşıdığımız “*mikro-kamusal alan*”ımız ya da “*şehir efsane*”miz. Ne olursa olsun telefonlarımızla bunu biz yarattık. Telefonlarımızla...

Ayrancım Gazetesi "3. Fotoğraf Yarışması" sonuçlandı

Ayrancım Derneği 3. defa düzenlediği Fotoğraf Yarışması seçici kurul değerlendirmesi sonunda 20 adet fotoğrafa sergileme ödülü verilmesine karar verilmiştir. Yarışmanın seçici kurulunu fotoğraf sanatçıları Mustafa

Ertekin, Nilgün Şahin, Kerem Turgut ve Ayrancım Derneği'ni temsilen Irmak Dalgıç Bulut oluşturdu. Bu yıl "*Ayrancı'nın Renkleri*" temasıyla düzenlenen yarışmada sergilemeye değer bulunan eser sahipleri; Murat Yaya, Bilal

Eskioğlu, A. Rüştü Hatipoğlu, Barış Çeker, Erçin Ertürk, Berkay Arısoy, İhsan Gökhan Çetin, Hasan Kamer, Gülnur Turgut, Julia Goggin, Zeynep Anık, Oğul Can Üçbaş, Fatih Balaman oldu. Tüm katılımcılarımıza teşekkür ederiz.

Barış Çeker - Çocuk

Barış Çeker / Işıklar

Bilal Eskioğlu / Duvar

A. Rüştü Hatipoğlu - Kuğu

A. Rüştü Hatipoğlu - Kış Huzuru

Bilal Eskioğlu / Bisiklet

Berkay Arısoy / Zabıt Katibi

Berkay Arısoy / Beyazın Yuvası

Erçin Ertürk / Ayrancı Yansımaları

Erçin Ertürk / Ayrancı'dan Yansıyan

İ. Gökhan Çetin / Kuğulu Park'ta Gece

Oğulcan Üçbaş / Kasa Paradoksu

Erçin Ertürk / Ayrancı'dan Yansıyan

Murat Yaya / Ayrancı'nın Renkleri-5

Murat Yaya / Ayrancı'nın Renkleri-2

Fatih Balaman / Rengarenk

Zeynep Gürleyen Anık

Julia Goggin

Hasan Kamer / Balerin

Gülnur Turgut / Sohbet

Ayrancım Gazetesi 3. Fotoğraf Yarışması Sergisi Portakal Çiçeği UPSK sergi salonu'nda düzenlendi

Ayrancım Derneği 2025 yılı 3. Fotoğraf Yarışması'nda jüri değerlendirmesi sonucunda 20 fotoğrafın sergilenmesine karar verilmişti. Önceki yıllarda seçilen eserlerle birlikte sergi 10 Ocak 2026 cumartesi günü Portakal Çiçeği UPSK Sergi Salonu'nda açıldı. Yarışma katılımcıları, Ayrancı halkı ve sanatseverler sergiye büyük ilgi gösterdi. Sergi bir hafta boyunca açık kaldı.

Sergi için desteklerini esirgemeyen *Portakal Çiçeği UPSK* ve *Ahmet Şahin*'e teşekkür ederiz.

Sergi açılışını dernek başkanı Ali Necati Koçak yaptı

Jüri başkanı Mustafa Ertekin ve Irmak Dalgıç Bulut

Sergi açılışına katılan konuklar

Sergi açılışına katılan konuklar

Sergi açılışına katılan konuklar

BİR VARMİŞ BİR YOKMUŞ

DİLEK METİN
SERT

"Bir tarih öğretmenin hayali ve bir eğitim gönüllüsünün desteğiyle Ayrancı Aysel Yüçetürk Anadolu Lisesi'nde kurulan "Yavuz Yüçetürk Okul Müzesi" bugün hem öğrenciler için yaşayan bir derslik hem de kentin belleğini koruyan bir hafıza mekânı."

Evden okula taşınan bir hafıza: Yavuz Yüçetürk Okul Müzesi

Hem derneğimizin hem gazetemizin gönüllüsü, sevgili arkadaşımız iktisat tarihçisi **Ihsan Seddar Kaynar** ile aylar önce mahallenin tarihine ve neler yapılabileceğine ilişkin bir sohbet sırasında bana bu okul müzesinin varlığından bahsetti. Elbette varlığından bihaber olduğum ve daha önce duymadığım için çok şaşırılmışım. Hemen müzenin kurulumu konusunda büyük emek veren, her şeyiyle birebir ilgilenen **Meryem Kaya** hocamız ile görüşmek, bu okul müzesinin hikâyesini bir de kendisinden dinlemek istedim.

Ihsan ile Meryem Hocamız'a uygun bir gün belirleyip okula ziyarete ve müzeyi yerinde görmeye gittik.

Bir öğretmenin hayali, bir ailenin bağıışı

Mahallemizde, yanı başımızda çoğumuzun bilmediği, önünden öylece geçip gittiği bir okul değildi burası. Sadece müfredat derslerinin verildiği bir okul değil, öğrencilerin geçmişle gelecek arasında daha kolay bağ kurabilmelerini sağlamak için gündelik yaşama, eğitim, siyasi ve sanat tarihine dair eserlerin sergilendiği küçük bir müzeye de sahip lise: **Ayrancı Aysel Yüçetürk Anadolu Lisesi!**

"**Mazisi olmayanın atisi olmaz**" şiarıyla yola çıkan ve emekli bürokrat **Yavuz Yüçetürk**'ten gelen bağıış eserlerle okul içerisine müze açılmasına ön ayak olan eğitimcilerden **Meryem Kaya** hocamızla bu fikrin nasıl geliştiği, nasıl ilerlediği ve öğrenciler üzerindeki etkilerini konuştuk.

Nasıl başladı?

Meryem Kaya hocamız okulun tarih öğretmenlerinden. Bize kısaca okulun tarihinden, 1979 yılında **Ayrancı Lisesi** adını alan okulun 2010/2011 eğitim öğretim yılında yüzde yüz eğitime destek projesi kapsamında **Ayrancı Aysel Yüçetürk Anadolu Lisesi** adını aldığını anlattı. Aslında hikâyenin kahramanı ve okulun fiziksel değişiminde elinden gelen hiçbir desteği esirgemeyen Yavuz Yüçetürk.

1943 yılında İnegöl'de dünyaya gelen Aysel Yüçetürk, İstanbul Çamlıca Kız Lisesi'nden mezun olduktan sonra 1964'te öğrenimini tamamlayana kadar İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi Botanik Zooloji bölümünde okumuş. Aynı fakültede kısa bir süre asistanlık yaptıktan sonra öğretmenliğe başladığı 1965 yılından 2000 yılına kadar, çeşitli kentlerde ve okullarda Biyoloji öğretmeni olarak yeni nesillerin

Yavuz Yüçetürk açılış konuşmasını yaparken

yetişmesinde emek vermiş. 2009 yılında hayatını kaybeden Aysel Yüçetürk hocamızın anısını yaşatmak üzere sevgili eşi Yavuz Bey, ömrünü gençlerin eğitimine adanmış eşinin adının yine bir okulda yaşamasını istemiş ve bu çerçevede Ayrancı Anadolu Lisesi'nin sağlıklı bir bina olarak yenilenmesine büyük katkı sunmuş.

Evden okula taşınan bir hafıza

İşte bu noktada yaptığı işe aşkla bağılı olan tarih öğretmeni Meryem Kaya hocamızla sık sık okulu ziyarete gelen Yavuz Bey'in yolları keşmiş. Yavuz Bey'i evinde ziyaret eden Meryem Hoca aileye ait ve o güne kadar biriktirilmiş tüm antika eserleri yerinde görünce acaba bağıış yolu ile bunlar da okula kazandırılmaz mı diye düşünmüş. O yıllarda bir proje yapmak isteyen Meryem Hoca;

"Tarihi, geçmişi, hafızası ile ilgili eserler toplanır sergilenir ve muhafaza edilir" diyen bir okul müzeleri yönetmeliği var. Bu yönetmelik çerçevesinde okula verilen madalyalar ve kupalar bir yerde sergilenir. Ben Yavuz Amca ile yaptığım görüşmeden sonra acaba bu olabilir mi yapabilir miyiz diye kafamdan kurguladım. Sonra bu fikrimi paylaştım müdire hanımla. Yavuz Amca diyorum çünkü o kadar hukukumuz oluştu. Sonra bu fikir bir müzeye dönüştü. Bir tarih öğretmeni olarak derslerin böyle çok sıkıcı, dört duvar arasında işlenmesi beni

Yavuz Yüçetürk Okul Müzesi'nin girişi

hep üzendi. Ve acaba daha farklı olabilir mi çocuklar görerek yaşayarak öğrenirse daha kalıcı olabilir mi diye düşünürdüm. Görseller kullanıyoruz ama yeterli değil. Dolayısıyla böyle bir şeyle başladık. Yavuz Amca sağ olsun bütün mal varlığıyla, her şeyiyle destek oldu" diyor.

Sonra okul olarak bakanlığı aramışlar, bakanlık örnek müzelere yönlendirmiş. Atatürk Lisesi'nin arkasında yer alan 75. Yıl Eğitim Müzesi'ne giderek bilgi almışlar. Sonrasında bakanlığa başvuruda bulunmuşlar. Müze olarak düşünüldükleri yeri göstermişler ve hemen akabinde bakanlıktan arkeologlar, Milli Eğitim Bakanlığı'ndan yetkili kişiler gelmiş ve müzenin kurulumu ile ilgili bir heyet oluşturulmuş. Bu heyet, eserleri incelemiş ve koleksiyoner bazlı eserler ile kültür değeri taşıyan eserlerin varlığını tespit etmişler. Yavuz Yüçetürk, kültür değeri taşıyan eserleri de müzeye bağıışlamak istediğini, okulun dışında kimseye vermek istemediğini belirtmiş. Bu çerçevede yedi adet ata yadigarı Yavuz Bey'in ailesinden kalma paha biçilemez kültür değeri taşıyan eser de okula kazandırılmış. Aile yadigarlarının dışında sahaflardan, ya da antika dükkânlarından okul için toplanan eserlere de hamilik yapmış Yavuz Bey. Çünkü diyor Meryem Hoca;

"Burası bir okul müzesi, ben özellikle eğitimle ilgili eserler olsun istedim. Aklımdaki hep cumhuriyet tarihimizi,

yakın tarihimizi burada işlemekti, burada ders yapmak istedim. Buradaki kitapların bir kısmı Yavuz Amca'nın ve eşinin kendi okudukları kitaplar ya da ailesinden kalan. Bir kısmı sahaflarda gezerken gördükleri. Bir de hiçbir şeyi atmamış. Saat koleksiyonları var. Yurt dışında yaşamışlar kumbaralar almışlar. Çocuklarının oyuncaklarını hiç atmamışlar. Kendisi bir koleksiyoner olduğu için eserlere hep titizlikle yaklaşmış. Biz ilk başladığımızda 354-355 eser varken şimdi 1058 kayıtlı eserimiz var. Çocuklar zamanda bir yolculuk yapсын istedim. Erken Cumhuriyet Dönemi'nde çocuklara ne okutuluyordu, hangi dersler vardı. Hendese nedir, cebir nedir? Ben artık burada çok rahat anlatıyorum çocuklara” diyor gururla.

Bu müzede yer alan eserler saymakla bitmez ama kısaca şöyle özetleyebiliriz; 1833 yılına ait bakır tas, divitlikler, kütük defterleri, yıllıklar, diplomalar, fotoğraflar, daktilolar, 1876 yılına ait Kur'anı Kerim, Osmanlı dönemine ait tartılar, 1925-1950 yılına ait süreli yayınlar, ders kitapları, romanlar, haritalar, taş plaklar, fotoğraf makineleri, gramofonlar, radyolar, dikiş makineleri, kömürlü ütüler ve daha neler...

Zamanın içinde bir derslik

“2011'de müzeyi kurduk sonra 2012'de dersler işlemeye başladım burada. İşlediğim derslerle ilgili anketler yaptım. Müze öncesi müze sonrası şeklinde, dersin kalıcılığı ile ilgili. Bu verileri topladım. Yakın Tarihimizi Okul Müzemizde Öğreniyoruz Projesi ile TÜBİTAK'ta İç Anadolu Bölge Birincisi olduk. Finalde de Türkiye'de ilk dokuz proje içinde kaldık. O zaman bölge sergisinde Ankara Üniversitesi Fen Edebiyat Fakültesi fuaye salonu oluyor TÜBİTAK'ın. Oraya müzemizde yer alan kimya kitabını götürdüm. Orada da küçük bir müze kurdum fuaye salonunda. Müzemizin küçük bir örneğini sergilemek için. Kimya Bölüm Başkanı hoca geldi 'Bu bizde de yok!' dedi”.

Türkiye'ye yayılan bir model

“Bakanlığın okul müzeleri ile ilgili farklı ve gelişmiş projeler yapması çok önemli. Müzeyi beraber kurduğumuz kurucu müdürümüz Sibel Akbıyık Hocamız bakanlığa gitti. Bakanlık'ta da İl Eğitim Tarihi Müzeleri için bizim müzemizi prototip olarak almışlar ve bütün illere yaymışlar. Her ildeki en eski okulda böyle bir müze açıldı. İl Eğitim Tarihi Müzeleri oldu... Buralarda çalışan hocalara da Millî Eğitim Bakanlığı ve Ankara Üniversitesi Disiplinlerarası Müze Eğitimi Anabilim Dalı'nın akademisyenleri ile bu müzelerden sorumlu olan ve müze eğitimi almak isteyen öğretmenler ile Erzurum'da hizmet içi eğitimlere katıldım. Bu çerçevede Konya Seydişehir ve Elazığ'da da benden bilgi ve destek alarak okul müzeleri kuruldu”.

Yüksek Lisans eğitiminin sonunda “Okul Müzelerinin ve İl Eğitim Müzelerinin Aktif Kullanımı Üzerine” başlığı ile Meryem

Aysel Yüçetürk'ün kullandığı sandık ve halkoyunları kıyafeti

Yavuz Yüçetürk, oğlu ve kızıyla

Hoca tüm yaşadıklarını bitirme tezine de dönüştürmüş aynı zamanda.

Gönüllülükle ayakta duran bir müze

Gönlünü bu işe vermiş, amatör olarak başlayıp uzmanlığa doğru yol alan sevgili Meryem Hocamız müzede eski yazılı objeleri okuyabilmek için sonradan Osmanlıca da öğrenmiş. Tek başına büyük bir emekle sürdürdüğü müzenin işleri konusunda zorlandığı zamanlarda Ankara Üniversitesi'nin de çok büyük desteğini gördüğünü belirtiyor. Eser Koruma Bölümü'ne gittiğini, oradaki hocaları buraya getirdiğini anlatıyor;

“Ben gönüllülük esası ile bunu yapıyorum. Kendi çapımda yavaş yavaş öğrendim bazı şeyleri. Bazı şeyleri Bakanlık'ta, Olgunlaşma Enstitüsü'nde müze var ya oradaki arkadaşlardan bilmediklerimi öğrendim. 75. Yıl Müzesi'nden öğrendim. Geride kalanı da ben kendi kendime ekleyerek öğrendim. Burada bir kulübümüz var. Kültür ve Tabiat Varlıklarını Koruma ve Okul Müzesi Kulübü kurduk. Bu kulüp müzenin işlerini de aktif yürütüyor. Başta okul müdürümüz Mehmet Tahir Altun olmak üzere her yıl okuldaki öğretmen arkadaşlardan bir tanesi de bana destek oluyor. İki öğretmen devam ettiriyoruz. Her hafta Cuma günleri müzeyi

açıyoruz. Bu konuda eğitim verdiğimiz bir öğrenci gelenleri gezdiriyor. Çocuklar kendi içlerinde müzeyi yaşıyorlar. Yavuz Amca'nın yüce gönüllülüğü ile kuruldu burası. Ben de elimden geldiğince yaşatmaya çalışıyorum” diyor büyük bir tevazu içinde.

Mahallenin araştırma merkezi

Kayıtların da Meryem Hoca tarafından tutulduğu büyük bir emekle, gönüllü olarak devam eden Yavuz Yüçetürk Okul Müzesi'nin aslında neredeyse küçük bir araştırma merkezine dönüşebileceğini de konuşuyoruz. Çünkü öyle eserler var ki paha biçilemez. Serveti Fünûn Dergisi'nin Ankara sayısından tutun da daha neler...

Hafızayı yaşatmak hepimizin sorumluluğu

Yavuz Yüçetürk Okul Müzesi'nde yer alan matbu eserlerin dijitalle aktarılması Meryem Hoca'nın şu anda gündemindeki mesele. Yavuz Bey'in yüce gönüllülüğü, okulu her anlamda sahiplenmesi ve Meryem Hocamızın kıymetli emekleri ile hayata geçirip yaşatmaya çalıştıkları bu müzeyi bir üst aşamaya taşımak ancak yeni gönüllülerin destek ve katılımlarıyla mümkün olacaktır. Kim bilir belki bu yeni gönüllüler müzeye, ihtiyacı olan gelişmiş bir tarayıcı teminini de sağlayabilirler.

Ayrancı Aysel Yüçetürk Anadolu Lisesi Tarih öğretmeni Meryem Kaya

El değmeden, elle çalınan müzik aleti Theremin sanatçısı Ayrancı'daydı

KOMŞULAR

ALİONA
PALAZHCHEKO

1919 yılında Rus fizikçi Leon Theremin'in icat ettiği temassız müzik yöntemi kendi adıyla anılıyor. Leon Theremin'in mirasının korunması için çalışma yürüten ve dünyanın önde gelen theremin sanatçılarından biri olan torunu Peter Theremin: "Türkiye'de turne sırasında dinlenmek için en iyi yer Ayrancı. Ayrancı'nın kedileri ve Cinnah'daki güzel ahşap heykeller de dikkatimi çaktı gerçek sanat eserleri bunlar."

Leon Theremin'in torunu ve dünyanın tek Lotantik theremin okulunun kurucusu Peter Theremin, Türkiye turnesinde Ankara'da geçirdiği günleri, şehirle kurduğu bağı ve yeni albüm planlarını gazetemize anlattı

Theremin nedir?

İnsanlık tarihinde ses çıkarmak için sadece dört yöntem ve buna bağlı olarak dört tür müzik aleti vardır: yaylı, vurmali, nefesli ve tuşlu. Ancak, 1919 yılında Rus fizikçi **Leon Theremin**'in beşinci yenilikçi yöntemi, yani **temassız** yöntemi icat ettiğini çok az kişi bilir. İcat, onun soyadından esinlenerek **theremin** (Rusça'da "termenvox" - Theremin'in sesi) olarak adlandırıldı. Bu icat, ses hakkındaki tüm algıları değiştirdi ve elektronik müzik çağını başlatmakla kalmadı, aynı zamanda bugün kullandığımız, kablolardan ve düğmelerden vazgeçen birçok temassız icadın gelişimine de ivme kazandırdı.

Theremin Hollywood filmlerinde kullanılmış ve hem akademik hem de popüler müzikte, örneğin Jean Michel Jarre ve Led Zeppelin'de yer almış olsa da, bu enstrümanın çalınmasının sıra dışı ve zor olması, onun keman veya piyano kadar yaygınlaşmasını engelliyor. Dünya çapında profesyonel olarak theremin çalan kişi sayısı 15'i geçmemektedir. Theremin'in popülerleştirilmesi ve Leon Theremin'in mirasının korunması için büyük bir çalışma yürüten kişi, onun torunu ve dünyanın önde gelen theremin sanatçılarından biri olan **Peter Theremin**, dünyadaki tek otantik theremin okulu (*toplamda zaten sadece iki tane var*) kurucusu, Ankara'daki **Rus Müziği Müzesi**'nin davetiyle iki kez Türkiye'yi ziyaret etti.

Peter Theremin, konser programının çok yoğun olduğunu, her gün konserler ve seyahatler

Peter Theremin Çanakkale Konseri sırasında.

olduğunu anlatıyor. Turne organizatörünün, **Rus Müzik Müzesi**'nin kurucusu **Aliona Palazhchenko** olduğunu ve Ayrancı'da yaşadığını, bu yüzden lojistik olarak yakın olmanın kendileri için daha uygun olduğunu söylüyor. Rus büyükelçiliğinin de burada olmasını hoş bir şey olarak gördüğünü ekliyor. Ayrancı'yı sevdiğini belirten Theremin, semtin sakın, hoş ve az katlı binalara sahip olduğunu, zorlu turne seyahatlerinden sonra burada dinlenebildiğini dile getiriyor.

Theremin'in Ayrancı'ya dair bu değerlendirmelerinin ardından, kendisine Ankara'daki deneyimlerini ve Türkiye turnesini sorduk.

Ayrancı'da nereleri gezme fırsatı buldunuz?

Ne yazık ki, tüm konserlerim Ankara'nın başka yerlerinde gerçekleşti örneğin, Cumhurbaşkanlığı Orkestrası'nda, şehir merkezindeki konser salonlarında, bu yüzden buraya geç saatlerde geliyoruz ancak her seferinde Aliona, arabayı sürerken yerel turistik yerler hakkında bilgi veriyor ve onları ziyaret etmeye ikna ediyor. Atakule'ye çıkmak, Polis Müzesi'ni, Şefik Bursa Müzesi'ni ziyaret etmek, Botanik Parkı'nda yürüyüş yapmak istiyorum. Umarım bir dahaki sefere bunun için vaktimiz olur. Belki de Çankaya Belediyesi konser vermemizi teklif eder ve ben de seve seve kabul ederim.

Yaşadığımız yer olan St. Petersburg ile Ankara'yı karşılaştırdığımızda burada ilginç ve sıra dışı ne gördünüz?

St. Petersburg ve Ankara'nın farklı tarihleri var, farklı şekillerde ve farklı zamanlarda inşa edilmişler, bu yüzden karşılaştırılmazlar. Ama her şehir, her ülke kendine özgü ve kendine göre şaşırtıcıdır. St. Petersburg tamamen düz bir şehir, Ankara ise yükselteli yapısıyla beni çok etkiledi. Aliona'nın dairesinin dördüncü katından, hayatımda gördüğüm en güzel manzaralardan biri görünüyor. Bu Ayrancı'nın muhteşem bir özelliği ve gerçekten inanılmaz.

Bu manzaraya karşı balkonda çay içtiniz mi?

Henüz fırsatımız olmadı. Genellikle çok erken çıkıyoruz ve kahvaltı yapmaya

Peter Theremin ve konser menejeri Aliona Palazhchenko ile Çorum konserinden sonra çekilen fotoğraf.

Peter Theremin kaldığı Ayrancı evinde kendi afişini Rus müziği müzesi için imzalıyor

Çorumda, 19 Çorumlu Vakfı tarafından düzenlenen gezi sırasında.

bile zaman bulamıyoruz. Kediler beni çok mutlu etti: Ayrancı'da çok sayıda kedi var ve yerel halk onlara inanılmaz bir sevgiyle yaklaşıyor: onlara bakıyor, besliyor, kulübeler yapıyor. Benim de kedilerim var fakat bizim şehrimizde kedilere böyle bir ilgi yok. Ayrıca Cinnah'daki güzel ahşap heykeller de dikkatimi çekti bunlar gerçek sanat eserleri. Bana, yerel heykeltıraşların bunları kurmuş ağaç gövdelerinden, orijinal yerlerinde yonttuklarını açıkladılar. Tabii ki ağaçların canlı kalması daha iyi olurdu ama madem öldüler, bu kadar eşsiz bir şekilde korunmaları bence olağanüstü.

Türkiye'de ziyaret ettiğiniz şehirlerden en çok hangisini beğendiniz?

Ziyaretlerim turistik amaçlı değildi. Bu yüzden çok şey gördüğümü söyleyemem ama Kapadokya, Ankara Kalesi, Urfa ve Afyon'un eski mahalleleri, kliplerimi çektiğimiz Göbeklitepe kazıları, Harran Üniversitesi, Nallıhan Milli Parkı ve Çorum'daki Hitit başkenti Hattuşa beni çok etkiledi. Anıtkabir'i de mutlaka ziyaret etmek istiyorum. Atatürk'ün kişiliğinden ve başarılarından çok etkilendim.

Ünlü büyük büyükbabanız Leon Theremin Türkiye'ye gelmiş miydi?

Hayır. Avrupa'nın birçok ülkesini gezdi, on yıl ABD'de yaşadı ama Türkiye'ye hiç gelmedi. Türk müziğinin onu ilgilendireceğinden eminim çünkü theremin, mevcut tüm enstrümanlar arasında sınırsız ses aralığına sahip olan ve diğer tüm enstrümanların aksine, çok sayıda makam içeren Türk halk müziğine uygun her türlü mikro titreşimi üretebilen tek enstrümandır.

Siz de theremin ile Türk müziği çalıyor musunuz?

Evet, konserlerde kendi düzenlemem olan iki Türk bestesini çalıyorum: 'Bir başkadır benim memleketim' ve Urfa halk şarkısı 'Ninna'. Bunları Rusya'da da çalıyorum. Kısa bir süre önce Moskova'da bir konserin ardından bir Türk bana yaklaşıyor, Moskova sahnesinden Memleketim'i duyduğunda

şaşkınlıktan bayılmak üzere olduğunu söyledi. Bu kişi, Hacettepe Konservatuarı mezunu Erkan Çimenciler'di ve şu anda Moskova Konservatuarı'nda okuyor. Onunla tanıştık, belki bir gün birlikte çalabiliriz.

Thereminde Türk müziği çalmaya devam edecek misiniz?

Kesinlikle Türkçe eserlerden oluşan bir albüm kaydetmek istiyorum. Bu, müzik tarihinde thereminle icra edilen Türkçe şarkıların ilk derlemesi olacak. Şu anda bunun için repertuar seçiyorum ve yayımlanması için sponsor arıyoruz.

Büyük büyükbabanız olağanüstü bir mucitmiş, sadece theremin değil, birçok farklı icat da onun imzasını taşıyormuş?

Evet, birkaç müzik aleti icat etti. İlk ritim makinesi, dokunmatik çello, polifonik synthesizer... Televizyonun öncülerinden biriydi, 1926'da dünyanın ilk sistemlerinden birini sergiledi. ABD'de Albert Einstein, Charlie Chaplin ve Leopold Stokowski onun çalışmalarının hayranlarıydı. Türk okuyucular, evlerinin girişlerinde herhangi bir hareket olduğunda yanan ampullerin de Leon Theremin'in icatları olduğunu bilmek isteyeceklerdir çünkü ilk hareket sensörlerini ve temassız alarmları icat eden kişi oydu. 1930'larda New York'taki dairesinde Leon Theremin, insanlık tarihinde ilk kez, şu anda her yerde bulunan, kendi icat ettiği kendiliğinden açılan kapıları kurdu. Aslında, Leon Theremin, dünyamızın ancak şimdi, 21. yüzyılda, taa yüz yıl sonra ulaştığı temassız teknik gelişimin başlangıcını yaptı. Ek olarak, 1922 yılında Vladimir Lenin theremin çaldı ve büyük büyükbabamın bu enstrümanın tanıtımına yeşil ışık yaktı ve hatta Rusya'da konserler vermek için bedava seyahat izni verdi.

Büyükbabanızın biyografisi ne kadar ilginç! Konserlerinizde ondan bahsediyor musunuz?

Kesinlikle. Aliona ile birlikte Leon Theremin hakkında bir film Rusça'dan Türkçe'ye çevirdik

ve seslendirdik. Bu film, Rus Müziği Müzesi'nin Youtube sayfasında izlenebilir. Bu arada, müzede ailemiz tarafından bağışlanan bir theremin var. Bu, Türkiye'de müze sergisinde görülebilen tek theremin. Aliona izin verirse oraya gidip çalabilirsiniz.

Ankara veya Ayrancı'da komik bir anınız oldu mu?

Peter'm menajeri Aliona:

Cumhurbaşkanlığı orkestrasında konserden geç saatte dönüyorduk, Peter acıkmıştı ama tüm restoranlar kapanmıştı. Çaresizlik içinde Ayrancı'da dolaşıyordum ve sonunda Hoşdere Caddesi'nde açık olan Beykoz restoranını gördüm. Sevindim, yanına park ettim ve arabadan inelim dedim. Birden arka koltuktan yüksek sesli kahkahalar duydum: "Hayır, oraya gitmeyeceğim! Neden zavallı keçileri dövüyorlar?!" diye gülerken Peter yerinden kıpırdamadı. Türkçe konuşmaya alıştığım için, Beykoz'un Rusça'ya "keçileri döv" olarak çevrildiğini hemen anlamadım.

Peter: Neyse ki orada kimse keçileri dövmüyordu ve biz de harika bir akşam yemeği yedik!

Türkiye'ye gelme planınız var mı?

Elbette. 2026 yılında tüm dünya, büyük dedem Leon Theremin'in 130. doğum gününü kutlayacak. Sadece Rusya'da değil, diğer ülkelerde de çok sayıda etkinlik, konser, gösteri, çekim, televizyon ve radyo programı planlanıyor. Programımda en az bir hafta Türkiye'de turne yapmak için yer bulmak istiyorum. Ülkeniz şaşırtıcı ve çekici. Ve sadece büyük şehirleri gezmediğim için çok mutluyum. Aliona beni daha az bilinen, ama zengin turistik yerlere götürmeye, Türk mutfağının en iyi yemeklerini yedirmeye çalışıyor. Türkiye'yi, misafirperver halkını, müziğini, melodik dilini sevdim.

Türkçe bir şeyler öğrendiniz mi?

Merhaba, teşekkür ederim, Atatürk, Memleketim! Bir de Ayrancı!

 KUZGUNDOKUZ
Nitelikli Türk Kahvesi & Cheesecake Dükkanı

Ayrancının fark yaratan lezzetleri

Topraktan bardağa Kuzgundokuz salebi

SEMT HÂLİ

IRMAK DALGIÇ
@irmkdilgc

"Ayrancı'nın nam salmış kahvecilerinden Kuzgundokuz'un salebi 2 bin metre yükseklikteki Akdağlar'dan toplanıp, Kahramanmaraş'ta taş değirmende öğütüldükten sonra tamamen doğal nefasetiyle müşterileriyle buluşuyor."

Daha önceden de gazetemize konuk olmuş olan KuzgunDokuz'u bu sefer başka bir özgün yönüyle ele aldık. Aslında nitelikli Türk kahvesi ve el yapımı cheesecakeleriyle Ayrancı'da nam salmış olan bu Kafe'nin, topraktan bardağa bütün süreçlerine dahil oldukları salepleri de çok leziz. Bir şey için çaba harcamanın zaman ve nakit kaybı olarak görüldüğü günümüzde, KuzgunDokuz'un sahipleri Ali ve Önder misafirlerine güvenilir ürün sunabilmek için kolları sıvamış. Salebin KuzgunDokuz'daki serüvenini **Ali Taşyürek** ile konuştuk.

"Tulumumu galoşumu giyip öğütme aşamasına geçiyorum."

Öyle ki Ali Bey için salep yetiştiriciliği ve salep yapımı bir hobi olarak başlamış. Daha sonra memleketi de olan topraklarda, Sivas ve Yozgat arasında bulunan ve rakımı 1600-2100 metre olan Akdağlar'da yetişen salep bitkisinden yaptığı salebi KuzgunDokuz'da misafirleriyle buluşturmuş. Türkiye'nin Kahramanmaraş, Toroslar, Burdur, Bucak gibi birçok yerinde, farklı kök yapılarına sahip salepler yetiştirildiğini ancak kendilerinin tercih ettiği salep kökünün çatal salep olduğunu ve bunun coğrafi işaretli bir ürün olduğunu söylüyor Ali Bey. Aynı zamanda bu çatal salep aroması ve yüksek tutuculuğuyla farklı bir yapıya da sahip.

Topraktan bardağa diye tabir ettiği süreç hasat ayı olan Haziran'da 15-20 gün Akdağlar'da kalmasıyla başlıyor. Salep bitkisi

fotoğrafta da görüldüğü üzere yumrulu bir köke sahip ve bildiğimiz orkide familyasından.

Genel olarak 2, çok nadir 3 yumruya sahip olan salebin yumrularından yumuşak olanı tohumluk olarak saklanıyor. Ali Bey süreci şöyle anlatıyor: "**Toplanan salepler yıkanıyor, kaynatılıyor ve 10-12 gün kurumaya bırakılıyor. Kuruyan salepleri öğütmek üzere Maraş'ta bir taş değirmene götürüyorum. Burada tulumumu galoşumu giyip öğütme aşamasına geçiyorum. Isıtmadan ve yapısını bozmadan yavaş yavaş öğütme sürecini tamamlıyorum. Misafirlerimizin katkısız bir salep içtiğinden emin olmak için salebin her aşamasında bizzat bulunuyorum.**" 1 kilogram toz salep elde edebilmek için 1000-4000 kök salep gerektiğini de ekliyor. Bu sürecin meşakkati ortaya mis gibi kokan salep tozunun çıktığını düşündürse de öyle değil. Kışın vazgeçilmez içeceklerinden olan ve ağızda tatlı bir his bırakan salebin toz halinin topraksı bir kokusu var ve insan onun nasıl böylesine güzel kokan bir şeye dönüştüğüne şaşırıyor. Bunun cevabını ise Ali Taşyürek şu şekilde veriyor. "**Salep tozu eğer bembeyaz görünüyorsa, kokusu tatlı ve yapaysa onda büyük ihtimalle katkı maddesi vardır. Salep tozu içilecek hale gelirken önce şekerle ovuluyor ve aktif hale getiriliyor, daha sonra süt ekleniyor ve yavaş yavaş pişiriliyor. Nişasta ya da başka bir aroma ve katkı maddesi eklenmiyor.**" Salebin sunumu alışlagelmiş olan tarçın ve benim ilk kez burada gördüğüm kurutulmuş gülle

Ali Taşyürek 10-12 gün kurumaya bırakılan saleplerle

yapılıyor. Tarçın şeker dengesini sağlamak, gül ise tatlandırmak için kullanılıyor. Ancak Ali Bey salebi önce hiçbirini kullanmadan tatmanızı öneriyor. Bu şekilde salebin gerçek tadına varmak mümkün.

Ali Bey de emeğin çok kıymetli olduğunu vurgulayarak misafirlerine doğal ve güzel ürünleri sunmayı sevdiğini söylüyor. Ayrancı'daki diğer kafeler gibi KuzgunDokuz da Ayrancı'nın mahalle kültüründen dolayı burada var olmayı tercih etmiş. Birçok farklı bölgeden seçilen çekirdek kahveler demlenerek yapılan Türk kahvesi ve mevsiminin taze meyvelerinden yapılan çeşit çeşit cheesecakeleri mahalleli tarafından biliniyor olsa da salep mahallede yeterince bilinir değilmiş. Ali Bey Ayrancı sakinlerini de saleplerinden tatmaya davet ederken, onlar için evde yapabilecekleri hazır salep kitleri de hazırladıklarını söylüyor.

ayrancimdernegi@gmail.com

ayrancı
gazetesi

AYLIK AYRANCI SEMT GAZETESİ www.ayrancim.org.tr
Ayrancı Derneğine bağışlarınız için hesap numaramız
Türkiye İş Bankası Aşağı Ayrancı Şubesi
TR90 0006 4000 0014 2360 6102 24

AYRANCIM GAZETESİ www.ayrancim.org.tr ISSN 2717-7319 Aylık / Yerel Süreli Yayın

Ayrancı Sementi Kent Kültürü ve Dayanışma Derneği (Ayrancı Derneği) adına Sahibi: Ali Necati Koçak

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Irmak Dalgıç Bulut

Editör: Ezgi Acar Yayın Kurulu: Özlem Özmen - Dilek Metin Sert - Ramazan Topoğlu - Çağla Akıncı Uysal - Cansu Mirzanlı Yılmaz

Yönetim Yeri: Balı Sokak No:8/6 Kavaklıdere/Ankara Tel:0312.425 86 00 ayrancimgazetesi@gmail.com

Baskı: Hermes Ofset Ltd. Şti. Büyük Sanayi 1. Cadde No: 105 İskitler / ANKARA Tel: 0312.384 34 32

Sertifika No: 47869 Basım Tarihi: 1 Mart 2026